
DOOR DEN BLIKSEM GETROFFEN.

Het volgende geval, in het engelsche tijdschrift *Nature*, door den heer D. RIDGON medegedeeld, is zeldzaam en belangrijk genoeg om ook ter kennisse onzer lezers te worden gebracht.

“Het huis, waarin ik met mijne familie den winter heb doorgebracht, staat in het midden van Forbay en dicht bij de zee. In den tuin, die toegang tot het strand geeft, is een vlaggestok van 50 voet hoogte, met een metalen weerhaan aan den top. Deze mast is op ongeveer 25 voet boven den grond door middel van 4 ijzeren draadkabels bevestigd, die op een voet afstand van den grond elk eindigen in een ketting waarvan de schalmen $\frac{1}{2}$ duim dik zijn en die eenige voeten diep in den grond bevestigd zijn. Deze kettingen waren ingeroest en afgesletten, zoodat de oorspronkelijke dikte op sommige punten tot op $\frac{1}{8}$ duim was afgenomen.

De 25sten Februari j. l. (1875) was zeer regenachtig gedurende den voormiddag, met harden wind uit het Zuid-oosten, maar des namiddags klaarde het weder op. Er was den geheelen dag geen teeken van een donderbui geweest. Ten 5 ure 's namiddags stonden mijne vrouw, mijn zoon en ik onder den vlaggestok op ongeveer 10 voet van een der kettingen, naar de baai uitzienste, toen plotseling de weerhaan door den bliksem getroffen, de mast op twee plaatsen gebroken en het hout

boven de plaats van inhechting der kabels verscheurd en versplinterd werd. Door de ijzeren kabels heen ging de bliksem naar den grond, waarbij drie der kettingen verbroken werden. Niet enkel een, maar verscheidene schalmen van elk dezer kettingen, zoowel boven als in den grond, waren gebroken, sommige op twee plaatsen. De breuk was kristallijn en vertoonde geen blijken van verhitting. Op het tuinpad, ongeveer een yard van mij zelven, stond een ijzeren rol, waarop blijkbaar de bliksem was overgesprongen en daarbij twee ondiepe groeven in het zand had gemaakt; een dezer groeven is 8 voet lang en eindigt met een uiteengespat gedeelte van zand tegen de rol.

De gebroken mast en weerhaan vielen op den grond, vlak naast ons. De eerste was over de helft van haar omtrek van boven tot beneden zwart geworden, en de kanten van dit zwartgeworden gedeelte waren zeer gelijk en van uitspringende spatten voorzien. De koperen buis van den weerhaan was gespleten en al het soldeersel gesmolten. Beneden het punt waar de draadkabels waren ingehecht, was de mast ongedeerd. Splinters van het bovenstuk werden gevonden tot op 150 voet naar de zijde van waar de wind kwam. Een hevige hagelbui volgde op den bliksem, terwijl de wind dadelijk geheel ging liggen, zoodat het doodstil werd. Twintig minuten later zagen wij nog een bliksemstraal op een afstand, daarna geen meer.

De eerste ontploffing deed het geheele dorp van Paignton opschrikken; de officier der kustwacht vergeleek de ontploffing bij die van een driehonderd-ponder, en te Torquay, op $3\frac{1}{2}$ mijl afstand, werd zoowel de bliksem als de slag allerverschrikkelijkst genoemd.

Nu wat ons zelven betreft. Van ons drieën werd alleen mijne vrouw werkelijk getroffen en viel op den grond, terwijl mijn zoon en ik bleven staan. Alle drie behielden wij ons bewustzijn. Meer dan een half uur lang had mijne vrouw het gebruik harer beenen verloren; ook de linker hand was tijdelijk verlamd. Zoowel de beenen als de hand waren verstijfd. Van den voet tot aan de knieën was zij bedekt met roos-kleurige boomvormige vlekken, waarvan de takken bovenwaarts gericht waren, terwijl een groote, eveneens boomvormige vlek, met zes hoofdtakken die van een gemeenschappelijk middelgedeelte uitgingen, dat 13 duimen breed was, en helder rooskleurig, het lichaam bedekte.

Geen onzer herinnert zich duidelijk den bliksem gezien te hebben, en mijne vrouw is zeker dat zij niets gezien heeft. Wat het geluid be-

treft, zoo vernam mijne vrouw een geloei (*bellowing*) en gesis als van een vuurwerk, terwijl ik een enkele scherpe ontploffing hoorde. Mijne vrouw beschrijft hare gewaarwording "alsof zij zachtjes in het duister stierf" en daarop gewekt werd door een geweldigen slag op dat gedeelte van het lichaam, waar later de grootste vlek werd gevonden. Mijn zoon verzekert dat hij duidelijk een sterken elektrischen schok in beide beenen heeft gevoeld. In mijn linker schouder en arm, maar vooral in mijn keel, had ik een zeer onaangename gewaarwording, maar die ik niet voor het gevolg van een elektrischen schok houd. Toen ik mij omdraaide om mijne vrouw te helpen, die op den grond lag, riep ik, zooals ik meende, dat ik ongedeerd was en hoopte dat zij het ook was, maar het schijnt dat ik slechts onverstaanbare klanken voortbracht, en mijn zoon, toen hij mij antwoordde, deed hetzelfde. Dit duurde echter slechts een oogenblik. Dadelijk daarop hadden wij beiden onze duidelijke spraak terug.

Geen onzer erkende onmiddellijk de eigenlijke oorzaak van het gebeurde. Allen dachten wij dat men op ons geschoten had. Mijne vrouw zelfs hield het er voor dat een kogel haar getroffen had, tot op het oogenblik dat ik het vermoeden uitte dat het een bliksemslag was geweest. Dit vermoeden deed zich zoowel aan mijn zoon als aan mij binnen een zeer kort tijdsbestek op; maar ik kan niet zeggen of dit opkwam voor of na het zien van de op den grond gevallen gebroken mast. Niemand van ons hoorde de mast vallen, hoewel zij vijftig voet laag viel en vlak in onze nabijheid op hard grind. Mijn zoon en ik ontwaarden een oogenblikkelijk gevoel van grooten toorn tegen iemand, wij wisten niet wien, waaruit ook blijkt dat wij den ondervonden schok aan eene andere dan de ware oorzaak toeschreven. Geen onzer gevoelde vrees, maar wij bleven nog verscheidene dagen zeer zenuwachtig.

In het bovenstaande heb ik alleen de feiten en de door ons ondervonden gewaarwordingen medegedeeld. Ik kan er nog bijvoegen, dat toen wij mijne vrouw van den grond opbeurden, zij zeide: "nu ben ik overtuigd dat de dood door den bliksem geheel zonder pijn is."